

Den småfröiga bondbönans värde som födoämne.

Lind, Gustaf Herman

12 H Br.

National Library
of Sweden

Ekman
Freds.
(80.)
0

Den småfröiga bondbönans värde som födoämne.

Av Gustaf Lind.

(Särtryck ur Lantmannabladet nov. 1916.)

Litet var göra vi under dessa bistra tider erfarenheter, som under fredstid näppeligen skulle ha blivit gjorda. Understundom är det nog så, att man rent av finner det en smula förargligt, att man ej förr kommit att tänka på en i själva verket kanske mycket enkel sak.

En var, som sysslar med trädgårds-skötsel, har nog hört talas om hästbönor, om ock i allmänhet bland trädgårdsodlare den åsikten hittills varit förhärskande, att dessa bönor icke hade annan användning än till kreatursfoder. Att de skulle duga till människoföda lika bra som vanliga

1916

storfröiga trädgårdsbönor, därom torde väl de allra flesta trädgårdsodlare och husmödrar hittills svävat i okunnighet.

När statens livsmedelskommissions fröbyrå förra våren skulle sätta i gång odlingar av diverse trädgårdsfrön, visade det sig vara omöjligt att erhålla tillräckligt med utsäde av de i trädgårdarna odlade bondböborna d. v. s. Windsor samt vanliga. I fråga om Windsorböborna pläga vi nämligen hemtaga utsäde från England och av den sistnämnda bönan från Tyskland och Holland. Någon kom då att tänka på de bohuslänska hästböborna och fröbyrån föranstaltade om större fröodlingar av dessa bönor.

Vid under sommaren 1916 vid Experimentalfältet företagna försöksodlingar med bohuslänska hästbönor visade det sig, att dessa i smak vida överträffa de i trädgårdarna allmänt odlade bondböborna. De äro något mindre och dessutom mera tunnskaliga än de s. k. vanliga bondböborna. De trivas förträffligt till och med i den styvaste lerjord och fastän de vid försöken såddes sent, hunno de mycket väl uppnå för matlagning lagom storlek och utveckling. De voro synnerligen rikt givande. De visade sig med ett ord i alla avseenden överträffa samtliga

Kungl. biblioteket

0 0000 000036244

tidigare vid Experimentalfältets trädgårdsavdelning odlade bondböner.

Vi ha sålunda i sommar, tack vare kriget, kommit till insikt om, att den förut bland trädgårdsodlarna så gott som alldeles okända bohuslänska bondbönan är en verklig idealböna för våra trädgårdar, liksom för hushållen. Då vi nu torde få rikligt med frö av densamma inom landet, behöva våra fröhandlare icke göra sig några besvär med att importera för matlagning i alla avseenden underlägsna utländska bondbönsorter. Våra husmödrar komma säkerligen snart underfund med, att de små inhemska bondbönorna äro mycket smakligare än de större utländska.

Men nu gäller det att hitta på något finfint namn för den bohuslänska bondbönan. Att i frökataloger kalla den för »bohuslänska hästbönor», som författare inom lantbruksområdet göra, går naturligtvis ejan, ty då tror ingen människa, att dessa böner duga till människoföda. Ett bättre namn måste man sålunda hitta på. I stil med andra frökatalognamn torde kanske »Bohusläns delikatess» passa.

Varje trädgårdsodlare, som tycker om soppa och andra anrättningar av den utmärkta bondbönan, bör sålunda till våren skaffa sig utsäde av »Bohusläns delikatess bondbönan» och

sedan nästa sommar odla så mycket som möjligt av densamma. När vi äga en fin, inhemsk bonböna, finnes nämligen icke något som helst skäl för att gå över ån efter vatten och köpa mindre välsmakande sorter från utlandet.
